USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **A. U.-O.,** proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2021, čj. MV-80586-4/SO-2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2021, čj. 14 A 156/2021-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 2500 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám žalobkyně.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalované. Tím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR. Městský soud řízení usnesením označeným v záhlaví zastavil, jelikož žalobkyně nezaplatila soudní poplatek ve stanovené lhůtě.

[2] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) „odvolání“, které městský soud předložil NSS k rozhodnutí, neboť podle obsahu se jedná o kasační stížnost.

[3] Nejvyšší správní soud zjistil z doručenky a upřesňujícího sdělení České pošty, s. p. (vyžádaného městským soudem) založených ve spisu, že napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno 8. 12. 2021. Stěžovatelka v kasační stížnosti ovšem výslovně uvádí, že jí bylo doručeno až 13. 12. 2021. Z důvodu tohoto rozporu zdejší soud vyzval stěžovatelku k jeho objasnění (vyjádření ke dni doručení usnesení), a to ve lhůtě 2 týdnů.

Výzva byla stěžovatelce doručena dne 28. 3. 2022, ve stanovené lhůtě (ani po jejím uplynutí) na ni však nereagovala.

[4] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení*, přičemž *zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. platí, že *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

[5] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.* Pro případ opožděného podání kasační stížnosti je zákonem výslovně vyloučeno prominutí zmeškání lhůty k tomu úkonu (stěžovatelka o to ostatně ani nežádala). Soudní řád správní nestanovuje jiný důsledek opožděnosti kasační stížnosti, nežli právě její odmítnutí.

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nereagovala na shora označenou výzvu týkající se data doručení napadeného usnesení, nezbývá, než v tomto ohledu vyjít z doručenky a zmíněného sdělení pošty založených ve spisu městského soudu. Napadené usnesení tedy bylo stěžovatelce doručeno 8. 12. 2021 a lhůta pro podání kasační stížnosti tak skončila ve středu 22. 12. 2021. Stěžovatelka však dle obálky založené ve spisu předala kasační stížnost k odeslání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb až dne 27. 12. 2021 (tímto dnem je ostatně kasační stížnost také datována).

[7] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl, že městský soud napadené usnesení stěžovatelce doručoval jako tzv. jinou písemnost (ve smyslu § 50 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.) a nikoliv do vlastních rukou (ve smyslu § 49 o. s. ř.). Způsob doručení soudní písemnosti přitom může mít význam pro posouzení toho, zda vůbec byla řádně doručena, resp. k jakému okamžiku se tak stalo. Pokud totiž adresát při doručování není zastižen a doručovanou písemnost si nepřevezme (jako tomu bylo v případě stěžovatelky), liší se způsob určení okamžiku jejího doručení právě v návaznosti na to, zda má být doručována do vlastních rukou či „obyčejně“ (srov. zejm. § 50 odst. 1 o. s. ř. a § 49 odst. 4 o. s. ř.). Pokud by tedy kasační soud dospěl k závěru, že městský soud napadené usnesení doručoval nesprávně (vůbec je řádně nedoručil, případě je okamžik doručení nutno určit jinak), bylo by k tomu nutno v rámci posouzení včasnosti podané kasační stížnosti samozřejmě přihlédnout. Nejvyšší správní soud současně považuje za vhodné se ke způsobu doručení daného usnesení vyjádřit i vzhledem k tomu, že je mu známo, že ani praxe správních soudů při doručování tohoto typu soudních rozhodnutí není zcela jednotná. V této souvislosti je na místě připomenout, že doručovanou písemností bylo v nynější věci usnesení o zastavení řízení, tedy usnesení, jímž se řízení u městského soudu končilo (nejednalo se tedy o usnesení čistě procesního charakteru). Soud si je současně vědom toho, že podle některých závěrů odborné literatury *„tato usnesení by se - s ohledem na jejich význam - měla též doručovat účastníkům řízení do vlastních rukou“* (viz komentář k § 55 odst. 5 s. ř. s. in Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. *Soudní řád správní*. Praha: Nakladatelství Leges, 2014). I přes výše uvedené má nicméně zdejší soud za to, že byť

městský soud dané usnesení doručoval jako jinou písemnost (tedy nikoliv do vlastních rukou), bylo stěžovatelce z hlediska způsobu doručování doručeno řádně, přičemž lze vyjít i z výše uvedeného data doručení. V tomto ohledu je totiž určující, že zákon doručení stejnopisu rozhodnutí do vlastních rukou výslovně předpokládá pouze u rozsudku (viz § 54 odst. 3 a § 55 s. ř. s.). Vedle toho lze podpůrně poukázat i na vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy (instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org.), který postup krajského (městského) soudu při doručování dále (blíže) upravuje. Podle jeho § 13g odst. 1 se *do vlastních rukou se doručují písemnosti, o nichž to stanoví zákon, případně příslušný předseda senátu, vyšší soudní úředník, asistent soudce, justiční čekatel, soudní tajemník či soudní vykonavatel*. Je tedy možno uzavřít, že ačkoliv nic nebrání předsedovi senátu, aby i v případě usnesení o zastavení řízení dal pokyn k doručení do vlastních rukou (a v některých situacích to může být i pro řádné doručení písemnosti dokonce žádoucí a praktické), nejedná se o obligatorní postup, jehož nedodržení by mělo zpochybnit řádnost (či okamžik) doručení takového usnesení.

[8] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené uzavírá, že stěžovatelka podala kasační stížnost opožděně, a proto ji odmítl.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka složila částku 2 500 Kč na účet soudu, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti stěžovatelce podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

[11] Ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. května 2022

Milan Podhrázký
předseda
senátu